

Sygn. akt VIII Uz 4/17

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2018r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Kalinka

Sędziowie SSO Jolanta Łanowy – Klimek

SSO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy T. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o zasiłek chorobowy

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienia zawarte w punkcie 6 wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 października 2017r. **sygn. akt** VI U 77/16

postanawia

oddalić zażalenie

(-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 17 października 2017r. (sygn. akt: VI U 77/16) Sąd Rejonowy w G. zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z 7, 14 i 30 marca 2016r. oraz z 11 stycznia 2017r. i przyznał ubezpieczonemu T. K., w spornych okresach, prawo do zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego. Natomiast w punkcie 5 orzeczenia, Sąd wobec sprecyzowania żądania w toku procesu i wycofania części odwołań, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

W punkcie 6 wyroku Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 2.340,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy wskazał, iż rozstrzygając o obowiązku uiszczenia kosztów zastępstwa procesowego przez stronę pozwaną orzekł na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą

strona przegrywająca (merytorycznie albo formalnie i niezależnie od tego, czy ponosi winę w prowadzeniu procesu zobowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu).

Natomiast ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd Rejonowy oparł się na § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, ze zm.). Wskazał, iż wyliczając łączną kwotę kosztów zastępstwa procesowego, zliczył kwoty kosztów tego zastępstwa od każdej z łącznie dochodzonych w procesie spraw, zainicjowanych odrębnymi odwołaniami od konkretnych decyzji, według stanu prawnego na dzień wniesienia każdego

z tych odwołań. I tak do spraw z odwołań od wszystkich zaskarżonych w niniejszej sprawie decyzji, wydanych przez ZUS w roku 2016, Sąd I instancji zastosował stawkę 360 zł, natomiast do sprawy z odwołania od decyzji z 11 stycznia 2017r., zastosował stawkę 180 zł.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, iż w jego ocenie brak było podstaw do zasądzenia na rzecz odwołującego, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego liczonych od wartości przedmiotu sporu dla każdej z połączonych do rozpoznania spraw. Sąd I instancji wskazał ponadto, że nie uwzględnił również wniosku odwołującego o zwrot kosztów poniesionych w związku z osobistym stawiennictwem na terminy rozpraw, z uwagi na nie wykazanie za pomocą biletów lotniczych i innych dowodów, że koszty takie w rzeczywistości poniósł.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy podkreślił, że nie znalazł podstaw do uwzględnienia roszczenia pełnomocnika odwołującego zwrot kosztów dojazdu tego pełnomocnika na terminy kolejnych rozpraw, bowiem w złożonym na rozprawie w dniu

5 października 2017r. oświadczeniu, pełnomocnik ten jednoznacznie określił, iż złożony spis kosztów w całości dotyczy osoby odwołującego. Sąd I instancji zauważył też, że nieokreślenie przez pełnomocnika odwołującego pojemności skokowej silnika samochodu, którym odbywał podróż, uniemożliwiło przyjęcie właściwej stawki za 1 kilometr podróży, określonej we właściwych przepisach, a w konsekwencji uniemożliwiło wyliczenie prawidłowej kwoty zwrotu. Na koniec Sąd Rejonowy zaznaczył, iż nie uwzględnił też wniosku pełnomocnika odwołującego o zwrot kosztów opłaty parkingowej za czas jego uczestniczenia w rozprawie, wobec niewykazania, za pomocą dokumentów, że koszty takie poniósł.

W dniu 20 października 2017r. ubezpieczony wniósł zażalenie na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego zawarte w punkcie 6 wyroku, wnosząc o jego zmianę i zasądzenie od ZUS na rzecz ubezpieczonego dalszej kwoty 2.186,64 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wniósł również o zasądzenie od ZUS na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W treści zażalenia ubezpieczony zarzucił, że Sąd Rejonowy błędnie zastosował art. 98

§ 3 k.p.c. i przyjął, że w niniejszej sprawie odwołującemu nie przysługiwało prawo do zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

W ocenie skarżącego, powołane przez niego stanowisko prezentowane w postanowieniu Sądu Najwyższego, zapadłym w składzie 7 sędziów, pozwala na przyjęcie, iż wystarczającym do dochodzenia zwrotu niezbędnych kosztów dochodzenia swoich praw, jest złożenie spisu kosztów, który podlega ocenie Sądu w oparciu o regułę określoną w art. 233 k.p.c. nie ma natomiast konieczności udokumentowania wysokości kosztów wymienionych w spisie.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył:

Zażalenie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu I instancji zawartą w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia.

Nie było sporne, iż Sąd Rejonowy – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w art. 98 k.p.c. – słusznie zasądził od strony pozwanej na rzecz odwołującego koszty zastępstwa procesowego.

Przedmiotem sporu pozostawała natomiast wysokość zasądzonych kosztów.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie zastosował § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, ze zm.).

Zgodnie z tym przepisem, w brzmieniu obowiązującym do 26 października 2016r. stawki minimalne wynoszą 360 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego. Z kolei treść tego przepisu, obowiązująca od 27 października 2016r. wskazuje, że stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego.

Przedmiotem niniejszego postępowania było 6 odwołań od 6 decyzji odmawiających ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego. Odwołania te zostały wniesione przed dniem 27 października 2016r. Nadto przedmiotem niniejszej sprawy było również odwołanie od decyzji odmawiającej ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego. Odwołanie to zostało złożone w początkiem roku 2017. Słusznie zatem Sąd Rejonowy przyjął, że każda z tych spraw jest sprawą z ubezpieczenia społecznego, którym jest przecież ubezpieczenie wypadkowe. Odwołujący z kolei kwestionował samą zasadę zastosowania powołanego § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, ze zm.). Bowiem w jego ocenie, do jego roszczeń znajdzie zastosowanie reguła określona w uchwale Sądu Najwyższego z 20 lipca 2016r. sygn. akt III UZP 2/16, zapadłym w składzie 7 sędziów i tym samym mającym moc zasady prawnej.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób zgodzić się z argumentacją odwołującego.

Z powołanej bowiem przez niego uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, że odnosi się ona wyłącznie do spraw których przedmiotem rozpoznania jest określenie istnienia, bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego lub jego zakresu, tj. spraw w których orzeczono o podleganiu bądź niepodleganiu poszczególnym ubezpieczeniom społecznym, w tym okresie, którego to orzeczenie dotyczy. Przedmiotem niniejszego postępowania było natomiast prawo ubezpieczonego do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego. Z kolei okoliczność podlegania temu ubezpieczeniu była niesporna.

Należy zgodzić się z odwołującym, że przedłożony spis kosztów oceniany jest przez pryzmat art. 233 k.p.c. Takiej właśnie oceny dokonał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji słusznie przyjął, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, zgodnie z uwzględnieniem zasad określonych w powołanym art. 233 k.p.c., nie pozwalał na uwzględnienie pozostałych kosztów procesu dla ubezpieczonego.

Spis kosztów, podlega weryfikacji Sądu. Powinien on obejmować wyliczenie poszczególnych pozycji, które wchodzi w skład ogólnej sumy kosztów. Strona nie ma obowiązku udokumentowania poszczególnych wydatków poprzez załączenie do spisu kosztów rachunków, niemniej jednak dołączenie takich dokumentów wpływa na uwiarygodnienie rzetelności spisu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2002r., III CZP 13/02, OSNC 2004/1/6).

Miał zatem rację Sąd Rejonowy, iż odwołujący nie uprawdopodobnił kosztów dojazdu własnego na rozprawę, Sąd podziela również stanowisko Sądu, że wydatki adwokata nie zostały właściwie wykazane. Nie wiadomo czego dotyczy wyliczenie 8 x 20 zł skoro wskazano 3 terminy rozpraw i dlaczego żąda zwrotu kosztów parkingu za 8 godzin, skoro rozprawy w dniach: 25 sierpnia 2016 roku 1,5 godziny, 7 lutego 2017 – 15 minut 1 sierpnia – 14 minut, a ostatnia 5 października – 22 minuty.

Mając powyższe na uwadze, zażalenie oddalono na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.

(-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia